

Ordføreren (Th. Nielsen): Da alle Indstillingerne af Udvalget i dette Afsnit undtagen to, nemlig de under Nr. 14 og 15, vedrøre Invalidforsørgelse, skal jeg først omtale de to nævnte, for derefter senere at omhandle Andragenderne fra Invaliderne summarisk under Et. Indstillingen under Nr. 14 vedrører en af de ulykkelige Møllere fra Grøndsen, nemlig Møller J. Madsen af Nielsby Mølle. Den paagjældende Møller har, som det vil ses af Betænkningen, faaet et Laan af Statskassen paa henved 7,000 Kr. Han har imidlertid altid maattet kæmpe haardt for sin Eksistens, hvilken Kamp ikke er bleven mindre, efter at den tydske Stat har indført en meget betydelig Korn told. Fra den Tid er det blevet umuligt for ham overhovedet at faae Korn til Formaling fra den anden Side af Grøndsen. Han er nu en gammel Mand, men kan han faae det Laan estergivet, som er rentetrit, og som jeg derfor ikke kan se er af synderlig stor Betydning for Statskassen, kan han endnu faae en Afstægt paa sine gamle Dage. Sogneraadet siger, at det kan Staten godt gjøre, thi naar Møllen kommer til Tvangsauktion, faaer den ikke en eneste Øre af de 6,900 Kr., men faar han Laanet estergivet, kan han faae en lille Afstægt paa sine gamle Dage. Naar Forholdet er saaledes, hvad Udvalget ingen Grund har til at tvivle om efter de foreliggende Oplysninger, skjønt vi ikke bedre, end at det er i god Overensstemmelse med Thingets tidligere Holdning og med, hvad der tidligere er sket, at Manden faar det Laan estergivet, som dog vistnok faktisk er betydningssløst for Statskassen. Indstillingen under Nr. 15 vedrører Andragendet under Nr. 39 i Betænkningen fra Mette Marie Sørensen af Rjøbenhavn, der tidligere, som det vil ses af Betænkningen, har boet paa Als. I Betænkningen er det oplyst, hvilke Tab og Modgang først Familien har havt, derpaa Enken, i Anledning af Krigen 1864. Manden — og Familien i det Hele taget — har været meget danstfindet, hvad der er tilstrækkeligt oplyst for Udvalget; at de have tabt en hel Del, er ogsaa ganske sikkert, at de have søgt den preussiske Regjering uden at faae Noget, og at denne har henvist dem til den danske Regjering, er ligesaa sikkert. Enken, der sidder i maadige Omstændigheder, er anbefalet af Nordflesvigs Repræsentanter: Lassen og Ahlmann og flere. Under disse Forhold har Udvalget ment, at under alle Omstændigheder fortjente Andragendet at blive nærmere undersøgt af Finantsministeren, og forjaavidt Undersøgelsen ledede til det Resultat, at det nogenlunde kunde gaa uden at drage videregaaende Følger efter sig, vil

Udvalget finde det rimeligt, at den paagjældende Enke fik nogen Hjælp. Det behøver Henviisningen under Nr. 15. — De andre Andragender angaa jo, som ærede Medlemmer ville se, paany Invalidforsørgelse. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa de enkelte Tilfælde; det er den samme Historie, med nogle Nuancer, der gjentager sig ved de enkelte Andragender. De tale om en Sum af Lidelser og Savn, og der er ingen Grund til at drage deres Fortællinger i Tvivl, de ere vist troværdige nok. Et Par enkelte Bemærkninger skal jeg gjøre, inden jeg særlig fremdrager et enkelt af disse Andragender. Det ser jo nemlig maegtelig lidt trostesløst ud for Finantsudvalget at gjøre Indstillinger, naar man ser her af Ministerens Svar, som findes i Betænkningen, at vi i Fjor henviste ikke mindre end 14 Andragender, og af disse har kun et fundet Naade, nemlig fra forhenværende Kommanderjergent J. Nielsen, der har faaet sin Invalidunderstøttelse. Alle de andre ere veiede paa Bægtkaalen og fundne for lette. Udvalget udtaler jo allerede ved den første Indstilling — og der er en meget stor Enstemmighed i Udvalget i den Henseende og Barme for denne Sag, saa at det ønsker denne Opfordring, om jeg saa maa kalde det, der udtales til den høitærede Minister under Betænkningens Nr. 12, betragtet som et Udtryk for Udvalgets Mening i saa Henseende — at selv om det ikke er afgjort sandsynligt, og det ikke strengt taget kan paavises, at den Bedømmendes Saar har, som det gjerne udtales i Afslaget, væsentlig svækket den Paagjældendes Arbeidskraft, saa ønsker man dog ikke, at der skal ses altfor strengt paa det, naar der dog er nogen Grund til at antage, at han lider under sit Saar, ja selv om Lidelsen ikke staar absolut i Forbindelse med Saaret. Altsaa, det er Meningen at rette en indtrængende Opfordring til den høitærede Finantsminister om at formaa sine Autoriteter og sig selv til at vise noget mere Humanitet end hidtil er vist mod disse stakkels Menneker. Det kunne vi jo allesammen sige os selv, at naar Folk blive ældre, navnlig naar de naae over 60-Aars Alderen, ville de dog, hvad enten de have gjort Trearskeltog et eller det sidste Felttog med, føle Men og Smerte af det, de have gennemgaaet. Det er kun Ræmpenaturer, der kunne taale den Slags Ting. Jeg skulde tage meget feil, om Udvalget ikke til Dels vilde være enig i ikke at have Synderligt mod, at der blev ydet Folk over 60 Aar, der trængte, Hjælp, naar de bevistlig led af Sygdomstilfælde. Den Tankegang tror jeg i det Hele taget findes hos Udvalget. Jeg skal ikke slaa paa patriotiske Strenge; Enhver kan have